

RKT. ŽUPA POHODA B.D.M.

MARIJA GORICA

God. XI. Broj: 18.

19. siječnja 2025.

3. nedjelja kroz godinu

Ni mladenci ni ravnatelj stola ni svatovi nisu znali odakle dobro vino na svadbi u Kani Galilejskoj. Znao je Isus, znala je njegova majka, znali su njegovi učenici i znali su sluge koji su zgrabili vodu. Prvo od sedam Isusovih znamenja zapisanih u Evanđelju po Ivanu dogodilo se kao diskretno sprječavanje neugodnosti zbog nestašice vina na svadbi koja još nije završila. Promotrimo osobe koji su znale što se dogodilo i pokušajmo otkriti što nam poručuju.

Prva je Isusova majka. Evanđelist Ivan nikad je ne naziva imenom, a spominje ju na tri mjesta. Prvi je upravo današnji odlomak gdje je prisutna na istoj svadbi u Kani Galilejskoj na kojoj je bio i njezin sin Isus sa svojim učenicima. Tu je nazvana Isusovom majkom, a on joj se obraća riječju Ženo. Drugi put spomenuta je u kontekstu Isusova govora o sebi kao kruhu života koji je sišao s neba, a Židovi koji su ga slušali mrmljali su govoreći: »Nije li to Isus, sin Josipov? Ne poznajemo li mu oca i majku? Kako sada govori: 'Sišao sam s neba'?«. U trećem spominjanju Isusova majka stoji uz njegov križ zajedno s Isusovim ljubljenim učenikom. I u ovom slučaju Isusu joj se obraća riječju Ženo, ali svom učeniku kaže Evo ti majke.

Tako za Mariju u Evanđelju po Ivanu prevladava riječ majka, a Isusovo obraćanje vlastitoj majci titulom Ženo izraz je poštovanja. Marija se na svadbi u Kani doista pokazuje kao dobra majka. Ona zapaža da je na svadbi ponestalo vina i diskretno to kaže svom sinu, a kada se obraća poslužiteljima riječima 'Što god vam rekne, učinite', u toj kratkoj rečenici izraženo je puno povjerenje da će njezin sin Isus učiniti upravo ono što treba. Evanđelje po Ivanu ne govori ništa o dječaćkom i mladenačkom razdoblju Isusova života u kojem je posebno važna uloga roditelja.

No u detaljima poput ovoga u Kani Galilejskoj otkriva se dobro izgrađen odnos između majke i sina u kojem svatko ima jasno ulogu. To na svoj način pokazuje i Isusova reakcija.

U vezi s Isusovom prisutnošću na svadbi u Kani ističe se da je bio pozvan zajedno sa svojim učenicima, a ne sa svojom majkom. To znači da Isus i njegova majka nisu pozvani na svadbu iz istoga razloga i da njihov odnos nije kao odnos između majke i djeteta koje je o njoj ovisno. U tom svjetlu treba razumjeti i njegove riječi »Ženo, što ja imam s tobom. Još nije došao moj čas«, kada mu je rekla da je na svadbi ponestalo vina.

Prvi dio toga odgovora pokazuje da su Isus i njegova majka na svadbi u različitim ulogama, a drugi da ono što će Isus učiniti nije njegovo najveće djelo. Poslanje koje Isus ima u svijetu ne dolazi od njegove majke, nego od Oca, a što je mislio kad je rekao »Još nije došao moj čas« otkrit ćemo kad rekne: »Došao je čas da se proslavi Sin čovječji«. To će biti nakon svečanog ulaska u Jeruzalem na početku tjedna njegove muke smrti i uskrsnuća. Na svadbi u Kani Isus je postupio kao dobar gost koji doprinosi ljepoti slavlja, ali sve njegovo djelovanje usmjereno je

prema onom času u kojem će pokazati kako je svoje u svijetu ljubio do kraja. To je čas njegove proslave i čas proslave Oca koji ga je poslao.

Isusovi učenici na svadbi u Kani Galilejskoj nemaju nikakvu posebnu ulogu niti se bilježi ijedna njihova riječ. Oni su nijemo svjedočili onomu što se dogodilo, ali se pri tome u njima događao proces čiji je plod to da su povjerovali u svoga učitelja. To ne znači da oni prije uopće nisu vjerovali u njega niti da je nakon Isusova znamenja u Kani Galilejskoj njihova vjera postala nepokolebiva. Odnos između Isusa i njegovih učenika bit će dinamičan, čak možemo reći i napet, sve do kraja, ali evanđelist Ivan već na početku Isusovih znamenja želi poručiti svim svojim čitateljima ono što izričito kaže na kraju: »Isus je pred svojim učenicima učinio i mnoga druga znamenja koja nisu zapisana u ovoj knjizi. A ova su zapisana da vjerujete: Isus je Krist, Sin Božji, i da vjerujući imate život u imenu njegovu.«

U diskretnom krugu onih koji su znali kako se riješio problem nedostatka vina na svadbi u Kani Galilejskoj važnu ulogu imaju i sluge koji su na Isusovu riječ napunili posude s vodom koja je postala vinom. U Evanđelju po Ivanu pojam sluga (grč. diakonos) i glagol služiti (grč. diakoneō) ne nalaze se često. I jedno i drugo po tri puta. Dvapat imenicu diakonos nalazimo u opisu svadbe u Kani Galilejskoj, a jednom u Iv 12,26. Glagol diakoneo nalazimo sva tri puta u dvanaestom poglavlju Evanđelja po Ivanu onom u kojem piše da je došao Isusov čas!

Na početku dvanaestoga poglavlja Evanđelja po Ivanu, šest dana prije Pashe Isus je na večeri u Betaniji, gdje je živio njegov prijatelj Lazar. On je bio i jedan od sustolnika, a njegova je sestra Marta posluživala. Poznata nam je ta Martina crta, ali ovdje valja primijetiti da Marta ne poslužuje samo Isusa, nego sve koji su za stolom, baš kao i sluge na svadbi u Kani.

Potom, kada Isus kaže da je došao njegov čas, on među ostalim nastavlja: »Ako mi tko hoće služiti, neka ide za mnom. I gdje sam ja, ondje će biti i moj služitelj. Ako mi tko hoće služiti, počastit će ga moj Otac.« Isus one koji mu služe naziva svojim služiteljima. Ali u svjetlu rečenoga, služiti Isusu i biti njegov služitelj ne znači posluživati samo Isusa, nego služeći Isusu služiti svima. Upravo tako postupili su sluge na svadbi u Kani Galilejskoj. Oni su služili Isusu jer su učinili sve što im je rekao, ali vino koje je Isus pretvorio iz vode nisu poslužili samo Isusu, nego svim uzvanicima na svadbi. Tako ćemo i mi biti Isusovi služitelji ako poslužujemo svima ono što Isus daje, bit ćemo ondje gdje je i Isus i bit ćemo počašćeni od Oca koji ga je proslavio. Amen!

Događanja

Nažalost, zbog kašnjenja pošte nisam bio u mogućnosti uvrstiti na popis darovatelja za potrebe crkve one koji su svoj dar uplatili putem Internet bankarstva na račun župe. Zato ovdje objavljujem imena onih koji su uplatili obiteljski dar na račun naše župe, ali i onih koji su svoj godišnji doprinos dali po završetku blagoslova obitelji. Ovdje je popis onih koji su dozvolili da se njihova donacija slobodno oglasi: 1. Tomislav Matković, Sofije Jelačić 3, Trstenik – 100 eura; 2. Denis Stančin, Ježinkovo 4, Sveti Križ – 50 eura; 3. Igor Jadan, Gorička 66, Marija Gorica – 30 eura; 4. Krešimir Pušić, Hrastinska 7, Marija Gorica – 37,72 eura; 5. Ana Gospodinov, Krajgorska 43, Kraj Gornji – 30 eura; 6. Zdravko Novoselec, Dubravička 179, Kraj Donji – 30 eura; 7.

3.

Mihaela Požgaj, Topoljska 1, Kraj Donji – 30 eura; 8. Denis Šakanović, Stjepana Čemera 7, Sveti Križ – 30 eura; 9. Silvia Munić, Kolodvorska 3, Kraj Donji – 30 eura; i 10. Barbara Jakolić, Celinska 48, Celine – 50 eura. OD SRCA HVALA SVIMA!

Iz života župe

Brzo smo popunili broj hodočasnika koji nam je odobren za hodočašće u Rim u listopadu ove godine. Sada molim one koji su se prijavili da uplate drugu ratu za to hodočašće. Nažalost, neki još nisu uplatili ni prvu. Zato nemojte čekati s uplatama, da vam ostane vremena tijekom 8. i 9. mjeseca da si još nešto uštedite za osobnu potrošnju na tom hodočašću!

Duhovni kutak

Mučeništvo: Svjetlo vjere u tami svijeta

Čovjek ne mora težiti visinama da bi, obasjan svjetlom Stvoriteljeve blizine i zadavljen promislom te silnim djelima koja odražavaju njegovu neizmjernu ljubav, naučio cijeniti svijet i vlastitu malenost u njemu. Pred očima života, koji se otkriva kao pozornica našega aktivnog sudioništva, čovjek, shvaćajući duboku važnost vlastitoga postojanja u povezanosti sa svijetom i Stvoriteljem, prepoznaje svoju malu, ali nezamjenjivu ulogu u čudesnom tkanju života. Na toj pozornici života, čovjek prepoznaje svoje mjesto koje nije slučajno, već je dar, povjerenje od onog koji je sve stvorio i povezao nas u tajanstvenoj mreži života, gdje je svaki život, ma koliko malen, neizmjereno važan. No, sve to odvija se na zemaljskoj pozornici, ispunjenoj izazovima i borbama.

Sve bi ovo mogla biti idilična scena kada bi svijet prepoznao dragocjenosti koje oblikuju naraštaje i usmjeravaju ih prema istinskom dobru.

Nažalost, uvijek postoje oni koji se protive vjeri i ljudskim vrijednostima, nalik crvima što nagrizaju živo tkivo zajednice, ostavljajući ju izranjavanom i neprepoznatljivom. Sjećanja na prošle rane ne blijede, dok se svakodnevno šire oblaci mržnje, otvarajući nove. To su oblaci pod oštricom zla i netrpeljivosti, koji donose tamu gdje je nekada bilo svjetlo.

Kakva je to pozornica na kojoj se neprestano pojavljuju oni kojima ništa nije sveto, koji lažima i otrovom mržnje truju ono što je čisto, želeći uništiti dobro do samih temelja? Oni koji šire zlo rijetko su sami. Uz njih stoje i oni koji se, premda naizgled nevini, prikrivaju maskom ravnodušnosti ili neutralnosti, a zapravo svojim postupcima, šutnjom ili riječima podupiru zlu namjeru.

Tako svijet sve više poprima oblik amfiteatra vječnih sukoba, pozornice na kojoj plamti 'olimpijska vatra' nepravdi i podjela, koja nikada ne prestaje gorjeti. Na toj sceni, prepunoj borbe između svjetla i tame, u središtu je čovjek koji svakodnevno kroči putem neizvjesnosti. U ovome svijetu nitko ne zna što mu donosi novi dan, a kamoli što stoji iza zavjesa budućnosti. Ipak, liturgija nas podsjeća na one koji su, nošeni vjerom i ljubavlju, uspjeli pobijediti tamu. Mnogi mučenici, noseći u sebi živoga Spasitelja i Otkupitelja ljudskog roda, vlastitom krvlju posvjedočili su snagu i ljepotu Božje ljubavi. Ljubavi koja ne poznaje granice, ljubavi koja je vječna i darovana svakome čovjeku.

Najljepše svjedočanstvo : Krist

Zašto su mučenici postali mučenici? Odgovor je vrlo jednostavan. U mnogim izvješćima mučenja prvih kršćanskih mučenika saznajemo da se iz njihovih usta mogla čuti samo jedna jedina riječ:

4.

Krist! Da, to je ta jednostavna tajna kršćanskoga mučeništva. Mnogo su ljubili, zaista su mnogo ljubili Isusa Krista i tako su postali mučenici. Samo onaj tko mnogo ljubi Gospodina, ne samo da može, nego taj i želi postati mučenik. Da, on želi postati mučenik jer je mučeništvo izričaj velike ljubavi prema Isusu Kristu: »Nitko nema veće ljubavi od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje.« (v 15,13) Pritom mučenici to čine kao obične beskorisne slugе, »dužnici«, jer samo žele svojim mučeništvom donekle odgovoriti na mučeništvo koje je za njih same podnio Bog, koji je postao čovjekom, mučenikom iz ljubavi prema njima: »On je za nas položio život svoj. I mi smo dužni živote položiti za braću.« Dakle, nema ni trunka oholosti i napuhanosti u kršćanskih mučenika. Oni su ponizni, svjesni da ne čine ništa posebno spram onoga što je Gospodin učinio za njih. On, premda bez grijeha, umrije za njih, za nas, grješnike.

Za razliku od nas, mučenici su shvatili ozbiljnost riječi Svetoga pisma: »Kad sjedneš blagovati s moćnikom, dobro pazi što je pred tobom.« Ti pak sjedaš blagovati s Gospodinom koji je završio na križu, koji je patio i umro za tebe, ali ti bježiš od patnje i od križa! Štoviše, tražiš samo užitak, čast, bogatstvo ovoga svijeta.

Nemoj se čuditi što ćeš biti izbačen s blagovanja, jer nemaš na sebi svečano ruho patnje, križa i želje za mučeništvom. Da se to ne dogodi, tomu služi i ovo razmatranje. Ali, ono je i više od toga.

Ono je ponajviše vesela pohvala mučenicima, jer »se narod veseli kada se množe pravednici«. I to je već mnogo. Jer, čim hvališ mučenike, već si u zajedništvu s njima, premda si još slab i nemaš snage i sam biti mučenik, i sam željeti patnju iz ljubavi prema Isusu Kristu. Dakle, već smo na dobrom putu ako hvalimo mučenike, ako ih ljubimo, ako njima pobožno promišljamo, ako im se molimo i utječemo, ako se s njima radujemo te ako s njima supatimo, premda još sami ne patimo. No, ovo razmatranje ne želi ostati samo na pohvali. Ono nas želi pohvalom potaknuti da i sami nasljedujemo mučenike. Jer, samo ih častiti, a bez ikakve želje za nasljedovanjem, nije ništa drugo doli lažno laskanje. Tako ovaj moj skromni tekst želi biti koristan za nasljedovanje, premda on nije ni blizu šutljivih djela mučenika. Kao što zapaljen tamjan stvara miris, tako i dobra djela uvijek stvaraju korist za duše.

Stoga su mučenici glasniji od nas koji govorimo i pišemo, jer mi često odveć govorimo i pišemo, a ne postizemo ništa. A oni su šutjeli i djelovali, i postigli su sve: Isusa Krista.

1. Isus Krist jest Bog.

Mučeništvo je najljepše svjedočanstvo da je Isus Krist živ, da je Isus Krist uskrsnuo, da je on Bog koji je postao čovjekom. Ono je najljepše svjedočanstvo Isusove velike, lude ljubavi prema čovjeku, ukoliko je Isus sam Božji Sin koji je postao čovjekom, služio čovjeku, patio i umro sramotnom, mučeničkom smrću na križu. Da nema mučenika, tj. da ne postoje takvi vjernici koji su spremni dati svoj život za Krista, to bi značilo da je Isus Krist obična povijesna osoba, posve neučinkovita, beznačajna, poput svih ostalih ljudi za koje nitko nije spreman dati svoj život.

Zato je mučeništvo sjeme novih kršćana: kada vidimo vjernike koji odlaze radosno u smrt iz ljubavi prema Kristu, njihovo lijepo svjedočanstvo pokazuje da je Isus Krist Bog, da je njegova ljubav tako

5.

velika te ona i danas obuzima one koji su spremni prezreti svoj vlastiti život. Crkva bez mučenika ne bi više bila Kristova Crkva, ne bi uopće bila Crkva, nego puka ovozemaljska zajednica.

Mučenici su zato najsvjetliji svjedoci vjere u Isusa Krista. Dakle, mučenici su povjerovali i u vjeri spoznali čudesnu i ludu Božju ljubav prema čovjeku te su i sami htjeli na tu ljubav odgovoriti svojom velikom ljubavlju. Na patničku ljubav sve do smrti Boga i čovjeka, Isusa Krista, željeli su odgovoriti svojom patničkom ljubavlju sve do svoje vlastite smrti.

Patnja i prijezir

2. Patnja je milost:

»Jer vama je dana milost: 'za Krista', ne samo u njega vjerovati nego za njega i trpjeti.« Budući da je Isus Krist patio i umro na križu, mučenici shvaćaju patnju kao milost. To što smiju patiti, to što smiju biti progonjeni, odbačeni, ismijavani, smatraju milošću. Zašto? Zato što se tako mogu potpuno suobličiti s Isusom Kristom, mogu postati jedan duh s njim. Mučenici se raduju patnji, progonstvu, nerazumijevanju, jer im tako svijet konačno postaje potpuno beznačajan, sporedan spram Isusa Krista. Štoviše, tako i sebi samima postaju beznačajni, sporedni. Raduju se svakoj patnji, a osobito mučeništvu jer sada mogu razapeti svijet spram sebe i sebe spram svijeta. Mučenici nas poučavaju da ne tražimo uživanje, nego, naprotiv, da u ovom svijetu tražimo patnju, da žudimo za patnjom. Zašto? Da bi nam tako što manje bio važan svijet, a što više Isus Krist, što manje ni važni samima sebi, a što više da nam Isus Krist bude važan. Vidljivo je to već u ljudskoj ljubavi. Koji je muškarac najdostojniji ljubavi žene?

Svakako ne onaj koji traži časti, moć, uživanje, bogatstva ovoga svijeta. Jer to je muškarac koji misli na sebe, kojemu nije stalo do ljubavi! Dostojan je ljubavi žene samo onaj muškarac kojemu sve postaje sporedno - čast, moć, uživanje - spram ljubavi prema ženi.

Takav muškarac smatra svaku patnju milošću jer patnjom pokazuje koliko ljubi svoju ženu. On rado razapinje i svijet i sebe kako bi ostao vjeran ljubavi prema ženi! Zato istinska žena voli takve muškarce, vitezove, muškarce koji vole patnju, muškarce koji patnju smatraju milošću. Dakle, ako je to tako u ljudskoj ljubavi, koliko bi to tek trebalo vrijediti u ljubavi prema Isusu Kristu! Zato se mučenici raduju patnji, smatraju je milošću jer tako konačno mogu zaboraviti i svijet i sebe, tako im konačno jedino Krist može biti na umu te se, tek tako, mogu brzo sjediniti s njim.

3. Kršćani traže patnju, a ne užitak.

Dok Bog u Isusu Kristu nije došao na križ, patnja je bila besmislena. A sada pak, s Isusom Kristom, patnja je veličanstven izričaj ljubavi, ona je vrhunski način nasljedovanja Isusa Krista. Zato kršćanin ne traži uživanje u ovom svijetu, nego patnju. Ne raduje se uživanju, nego se raduje patnji.

Ponavljam, kršćanin traži patnju, ali ju ne traži radi patnje, nego ju traže kako bi po njoj razapeo svijet, sve ovozemaljsko, i kako bi po njoj razapeo sebe te tako bio potpuno čovjek ljubavi, ljubavi prema Isusu Kristu. Kršćanin se raduje što mu se raspada ovozemaljsko, ovaj zemaljski dom, kako bi se mogao obnavljati onaj nutarnji, kako bi iznutra bio Kristov. Dakle, Crkva ne slavi mučenike zbog patnje, nego zbog razloga patnje, a to je ljubav prema Isusu Kristu. Jer, »ne čini patnja

6.

mučenika mučnikom, nego uzrok patnje« (martyres ergo non facit poena sed causa), kako nas poučava Sv. Augustin. A uzrok patnje velika je ljubav prema Isusu Kristu koja, kako rekosmo, traga za patnjom i raduje se patnji, a time mučeništvu. Mučenici nas oduševljavaju jer su prezreli ovaj život zbog Života, Isusa Krista, prezreli su i sebe same zbog Isusa Krista i tako su u svojem životu ostvarili Kristove riječi: »Tko ne mrzi samoga sebe, ne može biti moj učenik.« Budući da je Krist svojom smrću na križu prezreo ovaj sadašnji život, mučenici ne čine ništa drugo nego nasljeđuju svojega Učitelja. Poslanica Hebrejima poučava nas da je Gospodin radi radosti vječnoga života prezreo sramotu: »Uprimo pogled u Početnika i Dovršitelja vjere, Isusa, koji umjesto radosti što je stajala pred njim podnese križ, prezrevši sramotu te sjedi zdesna prijestolja Božjega.«

Da, ljudi otpadaju od vjere u Isusa Krista jer ne žele biti osramoćeni u ovom životu, ne žele izgubiti čast, moć, uspjeh. Budući da je sam Gospodin prezreo sramotu, i mučenici preziru sramotu ovoga svijeta. Štoviše, raduju se tom što su osramoćeni u ovom svijetu, jer ih tako, po toj sramoti, ništa više ne veže za ovaj život. Krist je uskrsnuo na vječni život. Mučenici nasljeđuju uskrsloga Gospodina te ne žude za ovim, nego za vječnim životom. Mučenici nam tako pokazuju, svojim lijepim svjedočanstvom, što trebamo prezirati u ovom životu, a za čim trebamo žudjeti. Trebamo prezirati ovaj život i žudjeti za vječnim životom.

5. Prijezir sadašnjega.

Duh ovoga svijeta želi da vidimo samo sadašnje i vidljivo, dok mučenici žive za buduće i nevidljivo, a to je, kako rekosmo, zajedništvo s Trojedinim Bogom i sa svima svetima.

Mučenici su svjesni da čovjek i ovako i onako mora umrijeti, a to znači da je ovaj život prolazan, da nalikuje sjeni te da im upravo progonstva i patnje ubrzavaju prijelaz u vječni život. Zato mučenici idu u smrt radosno i veselo, bez ikakve mržnje prema svojim mučiteljima. Naprotiv, svoje mučitelje prihvaćaju kao dobročinitelje te im zahvaljuju što će im oni omogućiti da se što brže i bolje sjedine s ljubljenim Isusom Kristom. To je i razlog zašto mnoga izvješća mučeništva donose šaljive scene između mučenika i krvnika, koje pokazuju nepokolebljivu nadu mučenika u vječni život. Negdje čitamo da su mučenici znali doslovce prasnuti u smijeh kada su ih mučitelji željeli nagovoriti, bilo mučenjem, bilo povlasticama, da odustanu od Isusa Krista. Tim su se smijehom narugali svojim mučiteljima u skladu sa psalmom: »No, tim im se smiješ, o Gospodine, i rugaš se poganima svima.« K tomu, mučenici nipošto ne žele nikakvo zlo mučiteljima, jer bi se mučenicima tako samo smanjile nagrade koje će primiti kod Gospodina. Naime, kakva ti je nagrada u patnji ako mrziš svoje mučitelje? Zato je zanimljivo kako sv. Augustin u svojim pismima moli rimske upravitelje da heretike (donatiste), koji su progonili i ubijali katolike, nipošto ne ubijaju, ali da ih i ne kažnjavaju previše, jer će progonjenima i mučenicima time oduzeti nagradu patnje kod Gospodina. Zaista divan stav plemenite duše sv. Augustina, ali i tolikih mučenika. Dakako, takav je stav moguć samo u onih koji vjeruju u raspetoga i uskrsloga Isusa Krista, a to znači u Boga koji je odlučio osvojiti svijet, širiti svoje kraljevstvo na ovom svijetu patnjom, a ne uživanjem; trpljenjem, a ne nanošenjem trpljenja; strpljivim podnošenjem muka, a ne pobunjeničkim i mumljajućim odbacivanjem patnje. Mučenici znaju da se ovom svijetu služi najbolje kada ga se prezire, kada se prezire sadašnjost, a živi za budućnost, kada se prezire vidljivo, a živi za nevidljivo! Što može bolje današnjemu čovječanstvu donijeti mir, blagostanje, zajedništvo ako ne oni ljudi koji su ljubljeni od Boga i koji ljube Boga, oni ljudi koji su postali sama ljubav do smrti. I koji je čovjek

7.

moćeniji od mučenika? Nema ga. Što može svijet mučeniku kad je on zbog ljubavi prema Isusu Kristu prezreo i svijet, i samoga sebe! Ne može mu ništa. Tko je nadvladao ljubav prema ovom životu, nadvladao je sve što ga veže uz ovaj život. Stoga, što je veća ljubav prema Isusu Kristu, tim manje čovjek treba ovaj svijet, a što ga manje treba, tim je uzvišeniji, neovisniji i moćniji spram istoga svijeta.

Poniznost i okrutnost

6. Poniznost.

Rekli smo da mučenici žele patnju, a ne uživanje, raduju se više patnjama nego užiticima. Uvijek je više istine u patnji nego u uživanju, više je radosti koja dolazi iz patnje, nego one koja dolazi iz užitaka. Mučenici žele patnjom, križem osvojiti svijet za Isusa Krista. Zato mučenici, i prije nego što su postali mučenici, žive mučenički, o čemu ćemo malo kasnije progovoriti. A to znači da u svojem životu traže uvijek ono što je teško, prezrivo, rado odlaze u misije gdje nitko ne će znati za njih, kako bi tim više umrli sebi i svijetu, kako bi se tim manje pouzdavali u sebe, a više u Gospodina.

Poslušajmo samo divne riječi misionara sv. Franje Ksaverskoga, zbog kojih je i ruka pisca ovih redaka nakratko zadrhtala: »I zbog toga nam je Bog dao vrlo velike i izvanredne milosti, dovodeći nas u ove krajeve nevjernika, kako ne bismo zanemarili svoju zadaću.

Ova je zemlja ispunjena idolopoklonstvom, sluganstvom i Kristovim neprijateljima. I nemamo ništa na što bismo se mogli osloniti ili u što bismo mogli polagati nadu, osim u Boga. Ovdje nemamo ni rodbine, ni prijatelja, ni poznanika, a nema ni kršćanske sućuti, nego su svi neprijatelji onoga koji je stvorio nebo i zemlju. Stoga smo prisiljeni svu svoju vjeru, nadu i povjerenje staviti u Krista, našega Gospodina... U drugim krajevima, gdje je poznat naš Stvoritelj i Spasitelj, stvorenja mogu biti razlogom da se čovjek udalji od Boga, poput ljubavi prema ocu, majci, rodbini, prijateljima i poznanicima, ili ljubavi prema vlastitoj domovini, uz težnju da se osigura ono potrebno, kako za zdravlje, tako i za bolesti. Ljudi se oslanjaju na prolazna dobra i utjehu koja im dolazi u teškim trenucima.

Ono što nas ovdje najviše prisiljava da polažemo nadu u Boga jest nedostatak osoba koje bi nam duhovno pomogle. U ovim stranim zemljama, koje ne poznaju Boga, on nam pruža tako veliku milost da nas stvorenja prisiljavaju i pomažu nam da ne zaboravimo staviti svu svoju vjeru, nadu i povjerenje u njegovu božansku dobrotu...

Razmatrajući o toj velikoj milosti, koju nam je Bog dao, zajedno s mnogima osjećamo stid... U svojoj neizmjerljivoj ljubavi doveo nas je u Japan i oslobodio nas ljubavi prema mnogim stvorenjima koja su nas sprječavala u tome da imamo veću vjeru, nadu i povjerenje u njega.« Eto, misionar sv. Franjo voli Japan, on voli trpljenje kako bi po trpljenju još više zavolio Isusa Krista. Već je vidljivo i iz ovoga teksta da svetcima, a time i mučenicima, traže patnju. No, u tom traganju za patnjom ne žele postati junaci, kao što su to junaci ovoga svijeta, a to znači da snagu vuku iz sebe i da traže divljenje za sebe.

Ne, Mučenici su slabi kao i mi. Ali, za razliku od nas, koji u toj slabosti i dalje ustrajemo u pouzdanju u sebe, mučenici guraju sebe u očaj, prestaju se pouzdavati u sebe, a sve svoje pouzdanje stavljaju Isusu Kristu. Mučenici dobivaju jakost izvan sebe, u Isusu Kristu. Zato su mnogi mučenici na usnama imali samo jednu jedinu riječ: Krist. Ili su pak jačali svoju dušu moleći psalme: »iz tjeskobe Gospodina ja zazvah : on me usliša i oslobodi. Gospodin je sa mnom i ja ne strahujem: sto mi tko

8.

može? Gospodin je sa mnom, pomoć moja i zbunjene gledam dušmane.« I još: »Da nije Gospodin za nas bio: kad se ljudi digoše proti nama, žive bi nas progutali .« Zato Crkva ne časti mučenike kao junake, ne časti njihovu snagu, oholost, drskost, tvrdoglavost, nego njihovu pobožnost, a to znači njihovo postojano i nepokolebljivo pouzdanje u Isusa Krista.

Oni se nisu borili za sebe, za svoju proslavu, nego za Isusa Krista.

Naime, i ljudi ovoga svijeta prihvaćaju sve moguće patnje kako bi ostvarili svoje ciljeve: neki da postignu veliko bogatstvo, drugi moć, treći znanje. Pate također i razbojnici i zločinci, i oni su čak spremni otići u smrt zbog svoje pohlepe, ali i zbog svojih uvjerenja.

Tu se još jednom pokazuje istinitom tvrdnja da nije patnja ta koja mučenike čini mučenicima, nego uzrok ih čini mučenicima. Mučenici pate iz ljubavi prema Isusu Kristu i upravo zbog toga mučenici pate ponizno. Ne pate tako da drugima nanose patnju, ne pate tako što sebe uzdižu i hvale, nego tako što hvale Isusa Krista, Boga koji je sam odlučio radije patiti, a ne drugima nanositi patnju. Isus Krist Bog je koji je želio čovjeka privući patničkom ljubavlju, a ne prisilom nasilja i straha.

(nastavke pročitajte u slijedećim brojevima našeg župnog Listića!)

Obavijesti

PON	20. I.	Fabijan i Sebastijan		
UTO	21. I.	Agneza	17h Marija Gorica	+ Luka Drenjančević
SRI	22. I.	Vinko	18h Marija Gorica	<i>vjeronauk za 7. razred</i>
ČET	23. I.	Henrik Suzo	18h Marija Gorica	<i>vjeronauk za FIRMANIKE</i>
PET	24. I.	Franjo Saleški	17h 18h Marija Gorica	Zajednička sv. Misa <i>vjeronauk za PRVOPRIČESNIKE</i>
SUB	25. I.	Obraćanje sv. Pavla	17h Marija Gorica	+ Stjepan Topol <i>ml., 40 god.</i>
NED	26. I.	<u>Treća nedjelja kroz godinu</u>	8h Marija Gorica 9,30h Sv. Križ 11h Marija Gorica	+ Vladimir i Ivanka Debogović i Obi. Barišić + Branko, Zlatica, Ivan i Dragica Kovačić <u>ŽUPNA SV. MISA</u>

U petak, 24. siječnja u 17 sati imamo zajedničku sv. Misu za ove pokojnike: + Katica, Stjepan, Kata, Franjo, Ana, Antun, Stjepan i Franjo Magdić, Rozalija i Ivan Kunjas, Štefanija, Marko i Marko Prlić i Franciska Šošarić, *god.*

Izdaje: ŽUPA Pohoda B. D. Marije – MARIJA GORICA

Tel. 01/3395-848; 098/452-192; stjepan.barić@yahoo.com

glavni urednik: vlč. Stjepan Barić, župnik

uredovno vrijeme: utorak i srijeda: poslije podne od 16 do 17,30; te četvrtak i petak: ujutro od 8 do 9h